

Een **leven** achter hambi-ogen

door Arjen J. Zijlstra Fotografie: Irene Winter

Kijk! Is it a bird, is it a plane...? Nee, het is Marijke Helwegen (67)! Vroeger pr-dame van de cosmetische chirurgie, tegenwoordig vooral mediapersoonlijkheid. Daarnaast geeft ze lezingen en verricht regelmatig op ludieke wijze openingshandelingen bij bedrijven en instellingen die een 'facelift' hebben ondergaan. Onze mondhoeken kregen in elk geval een lift. 'Ik vind het heerlijk op de foto te komen, ik spring zelfs voor bruidsparen.'

Het is idioot natuurlijk, maar ik zei als kind al: "Het maakt me niet uit of ik gelukkig word later, als ik maar bekend en beroemd word." Maar ik kon niks en op school was ik niet uitzonderlijk. Toen mijn vriendinnen naar de HBS mochten, keken ze me aan alsof ik een domme gans was omdat ik naar de mulo moest. Ik was in shock. Eén vriendin zag er waanzinnig mooi uit en de ander kon heel goed leren. Ik was niet zo mooi als die ene en ik kon niet zo goed leren als die ander. En mijn thuis-situatie was niet optimaal. Mijn moeder was heel ambitieus en vergeleek mij altijd met anderen. Maar dat heeft ze helemaal niet kwaad bedoeld, want zo was ze niet. Een opmerking van mijn vader vormde uiteindelijk de druppel die de vuile emmer deed overlopen. Hij zei dat ik dikke knieën had. Dit is te erg, dacht ik. Nou heb ik ook nog dikke knieën! Vanaf die dag, ik was toen zeventien, ben ik gaan lijnen en vreemd genoeg was dat een heerlijk gevoel. Want ik had controle. Eén kilo eraf, twee kilo, vijf kilo... Ik bewees dat ik iets heel goed kon. Ik werd slank, wat ik erg mooi vond. Slank was in, het was de tijd van Twiggy. Ik ging toen bijna niet uit, want daar was

ik te zwak voor. Maar ik was iemand die wat 'kon'. Zo moet je het zien. Nu kan ik daar makkelijk over praten, maar ik heb er lang over gedaan om dat zo in te zien.'

Do you want a pen?

'Na een secretaresseopleiding ging ik bij DSM als directiesecretaresse werken. Maar ik kon niet typen, ik kon dat gewoon niet. En de koffie gooide ik zo over de broeken bij de directeurs. Als ik het koffiezetapparaat aanraakte, dan sprong hij al uit elkaar. Soms rende ik doelloos rond op de gang met een stapel papieren, uit eenzaamheid en vanwege de zenuwen. Ook was ik hyperactief en slap door dat niet eten. Maar ik was vooral niet geschikt voor dat werk omdat ik niet dienstverlenend ben. Ik ben een soort performer. Ik kan heel goed mensen ontwapenen en ze aan het lachen maken, een boodschap brengen of mensen aan het denken zetten. Maar je moet mij niet laten koken en typen. Toch kreeg ik wel waardering, want verkopen kon ik wel. Vijf keer per jaar ging DSM naar internationale beurzen om hun PVC korrels aan de man te brengen. Dan was ik er even uit en kon ik lekker op en neer springen op zo'n beurs. "Oh hello,

do you want a pen?" Dan liet ik de pen weer vallen en kroop ik er achteraan. Dat vonden ze helemaal leuk. Ze dachten: Lucille Ball is ingevlogen. Maar als ik weer terug moest naar dat kamertje na een week, dan was ik weer heel ongelukkig.'

Pakken koffie

'Met eten ben ik weer begonnen toen mijn huisarts zei dat als ik zo door zou gaan, ik opgenomen moest worden. Ik was toen 28. Een andere motivatie om weer gezonder te worden, was een vacature die ik zag in de krant waarin ze zochten naar een top-acquicitrice. Dan doe je telemarketing voor grote bedrijven. Ik ben toen langzaam begonnen met het eten van appeltjes, worteltjes, bananen en kiwi. Je komt er niet zomaar uit, maar ik heb het zelf gedaan, zonder therapie. Toen ik die baan had, ging me dat goed af, want ik was heel goed in praten en verkopen. Ik heb dat jaren gedaan tot ik gevraagd werd pr-dame te worden van de cosmetische chirurgie. Dit heb ik tot 2009 gedaan. Dat betekende praatjes houden voor groepen en naar buiten treden in de media. Wat mij altijd mate-

‘Eén kilo eraf, twee kilo, vijf kilo... Ik bewees dat ik iets heel goed kon’

loos heeft geïrriteerd, is dat veel mensen dachten dat ik een cliënte was die van álles had laten doen, maar dat was ik helemaal niet. Ik heb wel wát laten doen, maar iemand die bij Mercedes werkt in een pr-functie, die rijdt ook in een mooie Mercedes. En als je bij Douwe Egberts pr doet, dan krijg je pakken koffie mee naar huis. Ik werkte voor een kliniek. Als je dan lezingen geeft over bijvoorbeeld ooglidcorrectie, dan kan het dus niet zo zijn - tenzij je een arts bent - dat je niks hebt laten doen.'

Zeemeermin

'Mensen dachten dat ik een botoxpoppetje was die heel veel ingrepen deed. Maar dat was ik helemaal niet. Het had geen zin om dit steeds te vertellen en bovendien ben je ook niet elke week op tv. Op een gegeven moment dacht ik: hoe kan ik de pers en de mensen voor me winnen? Nou, met humor en zelfspot. En dat is me gelukt. Nu zeggen ze: "Dat is die opgespoten... Máár ze is wel oké." En ik moet je zeggen dat er nog steeds mensen zijn, maar wie zijn dat? - achterlingen die ik niet ken - die op facebook, heel af en toe, onder een fotootje van mij zetten: wat is ze lelijk. Maar als je na laat

vlooiën wie dat zijn, dan is dat een man van 57, loopt al tien jaar in een uitkering, zit achter de computer en heeft een fobie. Zeven jaar geleden schreef iemand: lelijke barbiepop u moet dood, spring van een brug. Ik zocht toen even op het internet. Bleek het een meisje uit Rotterdam van vijftien jaar en onder de puistjes. Dus ja.

Ja, ik ben zekerder geworden. Anders kun je ook geen humor gebruiken, want met humor stel je je kwetsbaar op. Heb je dat filmpje gezien waarin ik de schol promoot? Dan ben ik verkleed als zeemeermin. Maar die vissers hebben geen oog voor mij, alleen voor de mooie scholletjes. Om zo iets te maken heb je wel zelfspot nodig. Alleen als iemand me totaal verkeerd beoordeelt, kan ik heel soms nog weleens denken: ik zou je een nekschot willen geven met een volle botoxspuit.'

Dapper

'Sommige van de presentaties die ik geef, bijvoorbeeld voor vrouwengroepen of businessclubs, gaan ook over oordelen en vooroordelen. Een vooroordeel is een oordeel over iets of iemand waar je je research niet goed naar hebt

gedaan. Dat vinden mensen vaak heel interessant, want iedereen heeft wel een mening over een ander. Zo'n zaal krijg ik altijd los, zelfs als daar oudere, calvinistische dames bijzitten. Want mijn basistalent is niet zozeer entertainen, maar ontwapenen. En mensen kun je alleen ontwapenen als je ze raakt in hun ziel. Ik ben natuurlijk in feite volwassen, maar omdat ik door die anorexiatijd een deel van mijn jeugd heb gemist en omdat ik geen kinderen heb gekregen, waar je voor moet nadenken en zorgen, ben ik heel erg jong van binnen gebleven. Overigens vind ik ouder worden helemaal niet erg. Maar ik heb nog dat blij in me. Ik vind het ontzettend leuk om gekke dingen te doen. Ik durf én gekke YouTube filmpjes te maken én serieuze onderwerpen te bespreken. Een heleboel mensen durven niet zo te praten zoals ik dat nu met jou doe. Maar ik zit niet in een rol, je krijgt wat ik op dit moment voel. Dat vind ik wel dapper van mezelf. Dan ben je wel echt vind ik. Dat mensen een vooroordeel hebben en denken dat ik niet echt ben, dat is eigenlijk hun probleem en hun vooroordeel. Want ik ben juist heel echt.' ■

**'Je krijgt
wat ik op dit
moment voel'**